

Въ тая весела гора
чуруликата пойки птички
и отъ всички дървеса
пѣсни пролѣтни изтичатъ.

Слушашъ ли?— Ела следъ менъ,—
една птичка пѣе съ думи, —
чуденъ домъ е изграденъ
между веселата шума.

Тръгвамъ. Хиляди шурци
свирятъ пѣсни вдъхновени,
и пжтеката блѣсти
между храститѣ зелени.

Колко сладко се живѣй
тука, где боръ съ боръ говори!
Стигамъ кжщицата. — Хей,
отворете добри хора!

Едно мъничко джудже
отъ прозореца наднича.
— Пжтничко, добре дошелъ,
заповѣдай да починешъ!

Въ чудна кжща влизамъ азъ.
Всичко е отъ чисто злато,
и блести като елмазъ
стая свѣтла и богата.

— Ний дълбаемъ отъ земята
скжпоценнитѣ руди;
моитѣ седмина братя
сж изъ дивитѣ гори.

Тука въ дебритѣ шумливи
тѣй прекрасно се живѣй!
Отъ насъ нѣма по-щастливи
въ тия чудни лесове.

Тоя домъ, що се издига —
на ржцетѣ си дължимъ:
всичко се въ свѣта постига
само съ трудъ неуморимъ.

И джуджето ми разказва
за царкинята добра;
какъ на чудната ѝ пазва
свѣти слънце и луна.

Тя била сестра на всички
пеперуди и пчели,
долетѣла като птичка
отъ далечнитѣ земи,

и за мигъ преобразила
остарѣлата гора,
всѣки дънеръ подмладила
съ пролѣтна зеленина.

Като слънце заблестѣла
и тогава тоя край,
гдето тъмна нощъ царѣла,
тя обърнала на рай.

Името на тазъ царкиня
било ШАСТИЕ, и тя
щастие донесла тука
срѣдъ студената гора.

Ала Змей Горянинъ съ бури
и съ гърмежи се извилъ,
и въ подземнитѣ клисури
той царкинята пленилъ.

Тя тжжи сега въ палата,
гдето зимата цари
и копнѣе за земята
и за слънчеви зари.